

The background of the cover is a detailed illustration of a woman with long, wavy, reddish-brown hair and a man with dark, wavy hair. The woman is in the foreground, looking off to the side with a slight smile. The man is behind her, looking directly at the viewer. They are surrounded by lush greenery and purple roses. The overall tone is romantic and magical.

MARGARET
ROGERSONOVÁ

TAJEMSTVÍ DOMU THORNŮ

Novela k bestselleru *Kouzla rodu Thornů*

FRAGMENT

Tajemství domu Thornů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Margaret Rogersonová

Tajemství domu Thornů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TAJEMSTVÍ DOMU THORN

MARGARET
ROGERSONOVÁ

Přeložila Pavla Kubešová

FRAGMENT

Text © 2023 by Margaret Rogerson
Jacket illustration © 2023 by Charlie Bowater
Translation © Pavla Kubešová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6507-6
ISBN e-knihy 978-80-253-6546-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6547-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6545-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Těm, kteří věří
v pohádkové konce.*

JEDNA

To není moje práce!“ stál si za svým Nathaniel, „když se vyklonil z předních dveří domu a bezmocně hleděl na divoce se zmítající šlahouny trnitého živého plotu, oživlé tvarované stromky, které se plížily po zahradě, a hrozivou vichřici, která se proháněla kolem domu Thornů a jejíž větrný vír s sebou nesl listy a větve a uvolněné dlažební kostky. „Přísahám při Baltasarově hříšném hrobě, že s tím nemám nic společného.“

Elisabeth na něho pochybovačně pohlédla. „Když něco takového tvrdíš, většinou se ukáže, že –“

„Ano, ano, já vím.“

„Jako tehdy, když ve Vavřínové ulici začaly pršet čajové šálky –“

„Dohodli jsme, že o tom nebudeme mluvit.“

„A jako tehdy, když úder blesku ustřelil jednu z věží Magistéria...“

„Chápu. Ale včera v noci mě žádná noční můra netrápila, že? Určitě by sis toho všimla.“

Cítila, že ji polil ruměnec. „Ne, netrápila.“

Zakřenil se na ni. V noční košili s rozevlátými rukávy a tmavými vlasy, které vítr rozfoukával do všech stran, byl až nespravedlivě pohledný. „Každopádně, tohle musí mít něco společného s ochranným štítem domu. Podívej se na ulici za branou, tam se nic takového neděje.“

Primhouřila oči, aby dohlédla za hromady vířících trosek, a uviděla, že má pravdu. Zbytek Hemlock Parku vypadal, že si užívá klidné slunečné únorové ráno. Ani tak se jí ovšem neulevilo. Zejména proto, že těsně za řáděním vichřice se shromáždil dav lidí. Úplně vpředu stála skupinka –

„Novináři,“ pronesl Nathaniel ponuře.

„Elisabeth Scrivenerová!“ volali vzrušeně, když si všimli, že se otevřely dveře. „Magistře Thorne! Nechtěl byste se vyjádřit k situaci? Ztratil jste kontrolu nad svou magií? Je pravda, že se váš démon vrátil?“

Nathaniel se jen zamračil. Pak se ozval další reportér: „Je možné, že to, co se děje, ovlivní vaše přípravy na zimní bál, který se koná příští v-“

Zbytek Elisabeth neslyšela, protože ji Nathaniel spěšně vtáhl dovnitř a zabouchl za nimi dveře.

„Víš, zjistil jsem, že mi to koneckonců skoro neva-
dí,“ konstatoval později odpoledne, zatímco vesele pozoroval, jak kolem okna ve vstupní hale letí keř.
„Vlastně si myslím, že si na ten výhled začínám
zvykat.“

„Nemůžeš to tak nechat navždy,“ namítla Elisabeth. „Navíc nás ta vichřice vězní uvnitř. Budeme hladovět. A tohle vypadá, jako by to spadlo ze stře-
chy.“

Nathaniel pomocí své hole odhrnul závěs a se zájmem sledoval, jak kolem letí obrovský kus zdi-
va. Dav diváků vykřikl a přihrčil se. Ale pokud šlo
o Nathaniela, ten vypadal ještě spokojeněji.

„Á, vím jistě, že máme zásoby na několik týdnů.
A kdyby začalo zatékat do střechy, jednoduše po-
užiju magii... Scrivenerová?“ zeptal se znepokojeně.
„Kam jdeš?“

Neodpověděla, protože tasila Běsobjice a vyrazila ze dveří.

O chvíli později vpadla zpátky do domu, pronásledovaná armádou šlahounů, která se jí hnala v patách. Jejich trny dlouhé jako dýky zlověstně rachotily po dlaždicích v hale. Elisabeth koulela očima a ve vlasech měla zapletené listí.

„Pořád jim dorůstají hlavy!“ zakřičela, zatímco sekala po šlahounech.

„Samozřejmě že dorůstají!“ zakřičel Nathaniel. „Vždyť to jsou kouzelné tvarované stromky! Upozornil bych tě na to, kdyby ses s nimi nevydala bojovat v pyžamu!“ přivolal plamen smaragdového ohně, který spálil několik šlahounů na popel a zaplnil místnost silným zápachem éterického hoření. Ale nezdálo se, že by to pomohlo. Jakmile se z nich na podlahu snesl popel, nahrnula se dovnitř další vlna.

Táhly se od živého plotu až dovnitř a jejich počet byl nevyčerpatelný. Čím víc jich Elisabeth posekala a čím víc jich Nathaniel spálil svými ohnivými koulemi, tím víc se množily. Jako hydra. Průběh bitvy zvrátila až Mercy, která se vynořila z chodby, vydala

hlasitý bojový pokřik a zaútočila na šlahouny koštětem. Zdálo se, že to na chvíli zabralo, i když jen díky momentu překvapení. Živý plot se stáhl a vypadal dost překvapeně. Než se stačil vzpamatovat, Elisabeth si prorazila cestu ke dveřím a vší silou je zabouchala. Zůstal jen jediný trnitý úponek, který se podnikavě vplížil dovnitř. Když se odmítl stáhnout, usekla jeho konec mečem.

Všichni stáli a vyděšeně sledovali, jak se šlahoun stále jako živý zmítá na koberci. Nakonec Mercy sebrala odvalu a uvěznila jej pod převráceným odpadkovým košem.

„Tak to jsme asi uvízli uvnitř,“ poznamenala, zatímco odpadkový koš zběsile poskakoval a rachotil po koberci.

„Zdá se, že ano,“ zhodnotil Nathaniel vesele. „To je ale lapálie. Bude mi trvat týdny, než to vyřeším.“

Elisabeth se odmlčela. Vzpomněla si, nač se předtím ptal ten novinář, a otočila se na něho. „Co je zimní bál?“

Měl plné ruce práce s oprašováním popela ze svých rukávů. „Věř mi, Scrivenerová, bude lepší, když to nebudeš vědět. Představ si hlavu na hlavě ve starém

zatuchlém tanečním sále, kde jsou lustry očarovány tak, aby kapaly vosk na každého, kdo kritizuje předkrmy, a fakt, že se musíš nechat celé hodiny mučit hloupým tlacháním.“

„Je to společenská událost, slečno,“ doplnil z chodby tichý hlas.

„Přesně tak,“ řekl Nathaniel.

Když se objevil Silas, někdy Elisabeth dosud pocítila záchvěv překvapení. Stál ve stínu chodby, vypadal jako duch a bylo snadné představit si, že přesně tím je – bledý, nehmotný, s tenkou siluetou, která hrozila, že se každým okamžikem rozplyne. Těžko se zbavovala představy, že je to jen výplod její představivosti, nebo dokonce iluze, kterou vyvolal Nathaniel během jedné z jeho nočních můr. Ale Silas byl nepopíratelně skutečný. Dotkla se ho. A ráno jí servíroval snídani.

Neviděla mu do tváře, ale měla dojem, že se ze všech sil snažil vyhnout pohledu na vrstvu popela, která pokrývala dlaždice v předsíni – i na odpadkový koš, který si odhodlaně razil cestu k salónu. Tiše pokračoval: „Je to každoroční tradice mezi čaroději, která má udržet vztah mezi jejich rodinami. Každý rok pořádá ples jiný magistr.“

Elisabeth s podezřením pohlédla na Nathaniela. V posledních týdnech ho častokrát přistihla, jak do ohně hází oficiálně vypadající dopisy. „Letos jej máš pořádat ty, že?“

„Nevím, proč bych měl.“ Znovu si začal oprašovat rukávy. „Sotva před dvěma měsíci jsem žádným čarodějem nebyl.“

Přimhouřila oči. „Snažíš se z toho vyvléknout pomocí ochranného štítu?“

„Ne, ale přál bych si, aby mě to napadlo. Geniální, že?“

Venku někdo vykřikl.

„Novinář,“ prohlásila Mercy, když nahlédla skrz závěsy. „Žije.“

„To je škoda,“ ušklíbl se Nathaniel.

V jednu chvíli Silas vystoupil na světlo, ačkoli Elisabeth nezaregistrovala žádný pohyb. V pozdně odpolední záři, která do domu pronikala vitrážovými okny, za nimiž poletovalo smetí a vrhalo mihotavé stíny na barevné dlaždice vstupní haly, nevypadal jeho mramorově bílý obličej o nic méně nadpozemsky. „Možná bychom se mohli odebrat do jídelny. Připravil jsem večeři, která bude brzy studená.“

Jeho tichý hlas nenaznačoval žádnou hrozbu, přesto všichni okamžitě poslechli.

Ukázalo se, že jídelna je vyzdobená stylem, který byl výjimečný i na Silase. Zapálené svíce se odrážely od naleštěného ořechového stolu a třpytily se na hojnosti nádobí a stříbrných příborů. Každé místo bylo slavnostně ozdobeno jemným porcelánem a nefritovým prostíráním – nejen jejich tři místa, ale celý stůl pro osmnáct strážníků. Mercy zaváhala na prahu a pak se strnule usadila ke stolu. Tvářila se pochmurně, jako by se připravovala k boji.

Elisabeth svraštila obočí obavami, ale pak se objevil Silas s talířem v rukou a její mysl podlehla vůni. Než se jí vrátila schopnost racionálního uvažování, snědla tři porce vločkovité bílé ryby, ponořené do závorové omáčky a zasypané jemně křupavým hráškem. Když konečně zvedla hlavu, Nathaniel se rýpal vidličkou v jídle.

Pocítila záchvěv soucitu. Vyhlídka na to, že by se měl znovu veřejně objevit ve společnosti čarodějů, pro něho nemohla být snadná. Ne po tom jeho zranění, po novinářích a jejich otázkách na jeho čarodějnictví. Ale její dobrá vůle okamžitě zmizela, když

se rozhovor stočil na opravu ochranného štítu a on předstíral, že se mu chce hrozně spát.

„Proč by se štít probouzel, kdyby mu nikdo nedal rozkaz?“ zeptala se Mercy po nejistém pohledu na Nathaniela, který se rozvaloval na židli a schválně co nejhlasitěji chrápal. „Snaží se nám snad dům naznačit, že kdybychom vyšli ven, hrozilo by nám nebezpečí? Není to zase něco jako Ashcroft, že ne?“ Teď už byla zasvěcená do téměř všech podrobností, které se týkaly událostí z loňského podzimu.

Silas na ni pohlédl zpod svých řas. Elisabeth se napjala. Nedokázala si to vysvětlit, ale z nějakého důvodu ji zachvátil strach pokaždé, když dal Silas najevo, že si uvědomuje Mercyinu přítomnost, přestože se k ní od chvíle, co se vrátil a zjistil, že pracuje v domě jako služebná, choval vždy zdvořile.

K její nejasné úlevě jen řekl: „Ne nutně, slečno. Starodávná kouzla, jako jsou ta, která byla položena do základů tohoto domu, často s věkem nabývají na temperamentnosti. Podle mého názoru je pravděpodobnější, že se stalo něco, co na ochranném štítu vyvolalo drobné změny. Čarodějové k původním kouzlům časem přidávali vlastní klauzule, z nichž některé

jsou skutečně specifické. Vzpomenete si, zda jste v uplynulých čtyřiaadvaceti hodinách neudělali něco neobvyklého?“

Zeptal se na to velmi mírným tónem hlasu, ale všichni se naráz otočili na Nathaniela, který dokázal, že je vzhůru, protože otevřel oči a vyprskl na protest.

„No, já ne,“ ohradila se Mercy rázně.

„Já jsem včera byla celý den v pracovně a studovala jsem,“ vložila se do toho Elisabeth.

„Já byl sotva doma!“ vykřikl Nathaniel. „Byl jsem v Magistériu a zkoumal jsem Ashcroftovy artefakty. Vrátil jsem se až po setmění a pak –“

Oba si vyměnili pohledy a vzpomněli si.

„Co bylo pak?“ vyzvídala Mercy.

„Nic,“ vyhrkla Elisabeth. A opravdu to nemohlo hrát žádnou roli. V Nathanielově pokoji spala už mnohokrát. Během jeho rekonvalescence u něho trávila skoro každou noc, aby mu pomohla, kdyby potřeboval vstát a napít se anebo kdyby ho začaly trápit noční můry. Tehdy proti tomu ochranný štít domu nic nenamítal. Jistě, spala na podlaze a většínu času se nedotýkali jeden druhého...

Ale včera v noci se taky zas tak moc nestalo. Jen se trochu líbali. Pár minut líbání a pak usnuli.

„Vskutku,“ pronesl Silas dvojsmyslně. „V tom případě, pane, doporučuji, abychom se uložili ke spánku a tou záležitostí se zabývali až zítra.“

Silas trval na tom, že Elisabeth připraví koupel. Když sledovala, jak se voda v měděné vaně zbarvuje do hněda a víří v ní kousky listí, pochybovala, zda je to dobrý nápad. Aspoň že ji nenutil mýt si vlasy. S povzdechem ustoupil jejím protestům a místo toho položil na noční stolek hřeben ze slonoviny.

Když se jí konečně podařilo zvítězit nad nepoddajnými chomáči vlasů, na chvíli se ponořila do vody a se zavřenýma očima naslouchala tichým zvukům, které Silas vydával, když se pohyboval po pokoji a otevíral a zavíral zásuvky. Pak se přiměla posadit a s pažemi přitisknutými k hrudi sledovala, jak jí po kůži stéká dosud kouřící horká voda. Silas jí přes skládací zástěnu přehodil ručník a do nohou postele položil čistý noční úbor. Když natáhla krk, uviděla ho přes okraj zástěny. Stál k ní zády a při pohledu na její pomačkané oblečení, které mu zplihle viselo z rukou, nesouhlasně vrtěl hlavou.

Málokdy měla příležitost se na něj podívat bez toho, aby si jí všiml. Chvíli ho v tlumeném světle šeríkového pokoje tiše pozorovala. Na první pohled vypadal úplně stejně jako před onou osudnou nocí v Královské knihovně. Jeho alabastrová krása zůstala nedotčená. Ale Nathaniel byl přesvědčený, že ho Archon zranil. Nedokázal vysvětlit, jak to ví, jen jako stín v koutě své mysli cítil Silasovo nepohodlí.

Silas nikdy neprozradil, jak se mu podařilo přežít ani co se mu stalo na onom světě. Pokud ho měla Elisabeth možnost nerušeně delší dobu pozorovat, začala si uvědomovat, že je na něm něco jiného, ačkoli nedokázala přesně vysvětlit, co to bylo. Jen se jí zdálo, že je hubenější a nehmotnější. Jako by se ztrácel. Občas měla pocit, že zahlédla bolest, která se skrývala hluboko v jeho žlutých očích, ale interpretovat ji bylo stejně těžké jako popsat netečný pohled zraněné kočky.

Ať už ho trápilo cokoli, byla ráda, že tu teď pracuje Mercy, aby nemusel všechno dělat sám. Jakmile ji ta myšlenka napadla, zalitovala, že si něco takového myslela. Vždyť Silas uměl lépe než kdokoli jiný číst její myšlenky. Strčil po ní očima a semkl rty do tenké čárky.

„Není lepší, když tu máš někoho na výpomoc?“ vyhrkla. „Já jen, že... že je to velký dům. Nemusíš všechno dělat sám.“ *Nemusíš to dělat vůbec*, nedodala, protože o té věci už byla řeč. Silas ale tehdy trval na tom, že se vrátí do své role sluhy s takovou rázností, že tím okamžitě ukončil veškerou diskuzi.

„Jak myslíte, slečno,“ řekl. S očima odvrácenýma stranou jí pomohl vykročit z vany a omotal jí kolem ramen ručník. Pak se lehce uklonil a odešel.

Elisabeth se kousla do rtu. Osušila se, oblékla si noční košili a pak i s košilí ladící hedvábný župan. Když byla hotová, zachytila v zrcadle vlastní odraz, který se vlnil na skle: hedvábí krémové barvy se vzorem jarních květů a lesklé rozpuštěné vlasy spadající ve vlnách téměř k pasu. Dotkla se stříbrných pramenů, které se jí třpytily v hnědých kadeřích. Představovaly jediný den života, který jí vzal Silas – i Nathaniel měl takové znamení jako platbu za jeho služby. Ze zvyku zvedla Běsobijce ze svého nočního stolku. Potom, dřív než si to promyslela, vyrazila chodbou k Nathanielovu pokoji.

Řekla něco, co Silase urazilo, ale netušila co ani proč. Když cupitala chodbou, přemýšlela o tom, že ji

ohledně Silase zajímá spousta věcí, na které možná nikdy nedostane odpověď. Dumala nad tím, jestli ho při vstupu do Archonova kruhu, aby se obětoval, napadlo, že by i tak mohl Nathaniel zemřít. Vždyť taky málem zemřel. Zajímalo ji, co cítil, když se vrátil a našel Nathaniela živého, a zda to během všech těch týdnů, kdy čekal na přivolání, které nikdy nepřišlo, bral jako důkaz, že došlo k nejhoršímu. Ze všeho nejvíc by se ráda dozvěděla, jestli si všiml závoje smutku, který v jeho nepřítomnosti zaplnil dům jako pavučiny. Jestli věděl, jak moc jim všem chyběl. Doufala, že ano. Ale to byly věci, o kterých se Silasem mluvit nemohla. Viděla pohled v jeho žlutých očích a věděla, že by to bylo jako dotknout se ho železem.

Když se objevila ve dveřích Nathanielova pokoje, seděl na kraji postele a zamyšleně hleděl směrem k potemnělému oknu. Zůstala stát venku, přemožená náhlou stydlivostí. Přestože mu stála po boku po celou dobu jeho rekonvalescence, často v jeho blízkosti cítila novou nesmělost. Všechno, co prožil v Ashcroftových rukou, ho učinilo starším, tajemnějším, mocnějším – mužem, ne chlapcem. Jako by v posledních měsících překročil nějaký neviditelný práh dospělosti.